

calarajada

una rondalla a dos temps

arnau**de**guerau

Pròleg

Joan Cabalgante Guasp

LA BIBLIOTECA DEL GOLEA
Capdepera
2020

Sumari

Una rondalla de Llevant feta poema 3

1. Dedicatòria 7

2. A l'Alba 8

3. A l'alba 9

4. A l'alba 10

5. Matí 11

6. De matí 13

7. A mig-matí 15

8. Mig matí 16

9. L'horabaixa 18

10. Capvespre 21

11. Capvespre (2) 24

12. Vespre 27

13. Vespre (2) 30

14. De nit 34

15. I a la Nit 37

Finim 39

arnau **de**guerau és l'herònim d'Arnau Martorell i Escanyola i és la seva part més mediterrània, marinera i, per tant, mallorquina. Viu a Valldoreix, Vallès Occidental.

Les cites que encapçal·len les pàgines 8, 11, 15, 18, 21, 27 i 34, són totes de **Salvador Espriu**.

Una rondalla de Llevant feta poema

Joan Cabalgante Guasp

Les pampallugues del bibliotecari de El Golea em porten a parlar de poesia. L'auxiliar em regala una veu nova que parla de nous mites gabellins, Arnau de Guerau ha escrit un blog, format que té els seus defensors (com a Biel Mesquida) i els seus detractors, i l'ha titulat <https://calaratjadaunarondallaadostemps.blogspot.com/>

Primerament, si l'autor es refereix a Cala Rajada dins el fet poètic ja mereix un cert reconeixement, tot i que s'ha de dir, que no perquè sigui fet a un lloc pel qual tenim certa estima, vulgui dir que és bo. Aquest dietari íntim que ens regala Arnau pot semblar pel títol una bassa d'oli temàticament parlant, però tracta temes durs, que estan immersos en la història col·lectiva dels joves i no tan joves gabellins. Allò que esdevé mite, és el que històricament ha traspasat les barreres del que no té una explicació lògica, en un principi, com per exemple l'extraviament de dos joves gabellins que salparen del moll de Cala Rajada per celebrar les festes de Sant Joan de Ciutadella i a mig trajecte el motor s'aturà i quedaren al pare. A molts dels que érem joves en aquella època, aquest episodi negre ens impactà, com bé ha sabut reflectir en els seus versos aquest autor. Història negra o no, ben gabellina, que Arnau ha volgut poetitzar.

Seguidament, la dedicatòria a la seva àvia ja és un gest de tendresa. L'autor identifica el protagonista dels poemes: es tracta d'un «bonhomo», que representa el bon indi mallorquí, aquell que haurà de mirar enrere per salvar-se (en Gabriel, per poder enyorar el que un temps va ser). Aquesta és una altra història sòrdida que colpeja amb força durant el transcurs del poema, on el joc desfà vides, així com també les bregues, que formen part de la crueltat dels homes.

Tampoc, el poema no vol oblidar la cançó, però sols aquella d'un so de pell de ca, trist i colpidor, la banda sonora a l'anvers de la identitat històrica i tràgica mallorquina, aquella que no vol escoltar ningú, ni tan sols el que escriu aquestes ratlles, aquella que es vol tapar, però que hi és i hi serà. D'altra banda, també cal destacar els dibuixos, fins, fets a mà alçada, amb alguns tocs de color, que serviran per seguir el rastre del nostre protagonista, el paisatge emocional, escenari dels poemes.

Després, una altre poema té per protagonistes un pare i dos fills que s'endinsen al bosc. Altra volta la sordidesa, amb l'element de la navalla, com a símbol de la violència, esdevé el to del poema. Un altre dels símbols que apareix en el poemari és el bosc, lloc incert i ple de neguit, on el protagonista s'endinsarà per posar de relleu les foscors humanes. El vers es tenyeix de plor i no hi ha res a celebrar, bé sí: un cant al passat, tot i que sòrdid, un cant a la infància, tot i que nostàlgica. Amb tot això no vull dir que el to del poemari sigui únicament la tristor, car hi ha passatges més alegres i amb un tint de claredat emotiva.

Posteriorment, cal indicar que la poesia es manifesta en aquest dietari com bé ho indica l'autor (per exemple, dimarts, 12 de maig de 2020), que també presenta els esdeveniments segons el temps del dia (alba, de nit, de vespre, capvespre...), fet que pot recordar aquell «12 mesos, 12 hores» de Jaume Fuster, salvant les distàncies. El temps que més hi predomina és el capvespre, quan els liles i els ocres tenyeixen amb un vel de tristor per darrera el Faralló.

Quant a trets d'estil, cal dir que lingüísticament crida l'atenció, l'escriptura dels topònims (com per exemple «calarajada», així escrit tot junt o «campicafort», és curiós també aquest «sonserramarí», gairebé una invenció literària, per apòcope de l'última síl·laba; tots aquests casos són una demostració de l'oralitat que ha escollit el poeta, és allò d'escriure tal com sona, poc encertat normativament, però adient poèticament.

D'altra banda, en alguns versos s'hi respira certa musicalitat interna, com si el poeta jugués amb les paraules, car les fas brandar com «la barca antiga que ens du la vida».

I el poemari torna a Cala Rajada, amb els «bous» que són plens de peix rogent, en plàstica imatge que ens evoca el moll, motiu de l'alegria però no sense denunciar la pèrdua, perquè el peix acabarà a Palma. El final del poema és esfereïdor i ens sorprèn:

*me'n duré la vida
i no us contaré el perquè.*

També és destacable la llibertat estròfica a l'hora d'estructurar els versos, amb disposicions inusuals i trencament de paraules, a més de lliure disposició de la puntuació (sobretot els parèntesis) que ens poden fer recordar altres poemaris com per exemple «Una mar sense armes» d'Antoni Alomar (Ed. Guaret, nº 5, 1979), per ventura de la mateixa generació del poeta que tenim entre mans. Crida l'atenció aquells versos en disposició romboïdal que ens poden recordar els simbolistes francesos. La llibertat dispositiva de les paraules ens porta a pensar que l'autor sap el que fa, que duu el poema per allà on vol, que ens regala una història cruelíssima amb l'embolcall formal de cel·lofana.

Tot i així, també hi ha calma en els poemes, una realitat íntima i propera, la que ens regala l'autor en un lloc que estimam, perquè coneixem, i uns personatges, tot i que cruels, propers als transcurts de les nostres vides, més poètiques ara que coneixem aquesta rondalla a dos temps, uns versos que esperem que perdurin en el temps. Bona nit de capvespre!

aquella nit el *bon-*
homo no va arri-
bar a palma, ja hi
arribaria ja, però
en ‘ribar , el *bon-*
homo pensaria ja
en tornar, en mar-
xar cap a ca seva,
en com havia de
refer el camí ja fet
 , en
com havia de tornar
 en
 rera

Cola
ra-
jada.

d'arnau
de
gueu.

1. Dedicatòria

0

a
la meva
àvia maria-
magdalena filla de guàrdia-
civil (i potser ella no ho volia dir)
Que va tenir com a home un mariner
que nomia manuel (que ella tan volia!) Que
va perdre l'amor de la mar per l'amor d'una dona
Ella Però que va frisar en marxar quan la mort
li va fer crida i la va deixar tota sola amb
dos infants bartomeu i miquel (que ella
tan volia) i que després d'haver
lluitat es va aïllar (i pot-
ser tampoc ho volia)
a la seva casa
de vora la
Mar

per
a ella és aquesta rondalla
a dos temps que ara
comença...

2. A l'Alba

(
 Desperta
 és un nou dia
 la llum del sol llevant,
 vell guia / pels quiets camins
 del fum / no deixis res per caminar
 mira fins al ponent / car tot
 en un moment et
 serà pres
)
cançó d'albada

I. I a l'alba....

*Surten els bous del moll
 que no és son moll que és el teu moll.
 Surten mirant el sol llevant,
 però no aniran a calar a migjorn,
 perquè és estiu i avui lluirà el sol i
 mirant a migjorn veurem la mar, i
 darrera la mar hi veurem la neu,
 la neu de l'atlas i també les nostres veus de l'àfrica
 propera entre la nostra mar austera no hi ha cap frontera.
 Jo vinc però del nord i m'agrada com m'empeny el mestral i
 em davalla més avall del meu retorn a no sé on.
 En aquest moll que no és son moll,
 però que és també el meu moll, jo també
 he recalat aquí en aquest moll de bon matí,
 cercant el meu retorn a no sé on.
 Jo també he vist la mar ardent i
 l'escuma blanca irrompre damunt el moll,
 de bon matí i també he vist la pau,
 en l'art estès i encès quan surt el sol.*

*D'aquest moll hem sortit nosaltres tots,
 amb veu alta i honesta,
 i d'aquest art i aquesta mar
 n'hem tret la certesa que al nord
 a llevant i a ponent hi ha més gent
 de la nostra parla.*

3. A l'alba

.... d'un tal dia com aquest ja fa molts d'anys abans de sortir el sol un *bonhomo* se va llevar del llit tossint se va mirar al mirall allà on jo m'hi veig ara del cossiòl davall va collir una navalla i la va banyar en aigua de mar i un poc de sabó no massa que sempre fa massa bromera! se va afaitar se va vestir ben vestit perquè volia estar ben polit ja que havia d'anar a Ciutat Abans de sortir va mirar la seva dona que jeia al llit però no la va besar i quan la llum del dia ja vessava pels carrers de fred mati encara i molt abans que es sol escalfi va començar camí cap a Ciutat....

el trajecte era llarg

4. A l'alba

*d'ara però, encara
se sent el crit d'algun
gat somnolent que no vol
anar a dormir, crits violents
allunyats de la mar i de la llum
que s'acosta, crits de moix espantat
vora el tassó trencat en el passeig
de la mar fosca. I se sent qualcú
com pensa: 'per molt que volgueu
 cridar, la realitat de la llum
 se us endurà'*

*Jo no ho sent tot això, però endivin
la llum incipient com s'escampa
pels mil racons d'aquest bou
on jo hi dorm ara*

5. Matí

II

(
Llum
de retorn de barca /
la solitud guanyada l'or caminant
del dia / llum de retorn de Barca. Sóc.
I em mullen benigne hàlit de vida
d'aire per mar i somnis
durà la solitud
guanya-
da
)

cançó de la plenitud del matí

I de mati

*veig el sol sortir
mentre faig la matina*

*(pa amb oli i sardina)
i una gavina em segueix*

*per fer rapinya del meu
peix. Jo vull pescar*

*amb tots vosaltres i
cercar de la vida*

la meva engruna divina

6. De matí

també, el *bonhomo* va arribar a artà on havia de canviar el bestiar i collir de la cotxeria d'un cosí el cotxo que el duiria de camí a Ciutat... però abans de seguir camí ell també va berenar pa-amb-oli i sardina i un pebre

coent.

De matí,

mentre faig la matina
veig com neix sol el Sol

groc damunt la mar blava.
Calma espera, mar austera,

blau espectant, peix amagant
la llum del vent no m'alcança

(la llum que enlluerna i el vent
que no arriba) però l'ombra

de la meva vida m'acull i sento
el foc flamejar i la major que l'en-

veja no li perd la peresa per posar-
se a treballar, perquè el vent no

la vol ajudar i jo (sota el meu capell
banyat d'aigua de mar, jo) tampoc

vull pensar...

... penso, però
que a la mar calma

li diré: 'sense moure'm
intrigant! Arribaré fins allà

on mai no vaig arribar? **Jo**
sol espero arribar a l'ombra

d'aquell pinar (allà on mai
no m'hi vàreu portar). Ara

però ensopego altre cop (sota
el capell banyat) en la meva

insistent **memòria...**

7. A mig-matí

III

(
El sol
ha anat daurant
el llarg somni de l'aigua
Aquests ulls tan cansats del qui
arriba a la calma
han mirat han
comprès obli-
daven...
)

Cançó del matí encalmat

a mig-matí quan el sol ja era a migjorn
 i aquell *bonhomo* ja suava es va aturar
a santllorençdescardessar per anar a
 dinar i així poder menjar ben assegut.

(
i
un matí
calmós d'istiu
també cap al mig-
dia, vàrem 'nar a treure
a la tia d'una loqueria
Jo seria el primer pic
que la voria
tota cal-
va
)

8. Mig matí

*Jo
avui a mig-
dia he pujat des del port fins a ca nostra i
a ca teva ja no hi havia ningú, mirau
mirau per on que l'he vista d'en-
fora i no m'hi he apropat.*

*He vist
les parets blanques i a dins la casa buida,
i al darrera els nostres ulls mirant. Mirau mirau
per on que si a dins ja no hi són, ca teva ja no és
ca nostra i ca nostra ja no és ningú.*

*Mirau mirau
per on, que jo hi volia trepar i
saltar fins el terrat, allà on quan era al.lot
jugàvem a mirar el carrer i tu, tu hi penjaves la roba,
estesa d'enagos i calçons, mentre nosaltros
et sentíem escridessar els moixos sarnosos.*

*Mirau mirau per on,
que jo som ara aquí sol i palplantat davant
ca nostra i sento el veïnat com m'està observant.*

*Mirau mirau per on,
que tornaré enrera de ca meva,
d'allà on he vingut, d'allà. on jo
no sé si hi som.*

*mirau
mirau per on,
que ara m'aniré
a dinar a canacirera. I
doncs, que vos pensau?
Casa buida, casa blanca,
enguixada de re-
cords!*

*Mirau mirau per on,
que a canacirera no hi he trobat a ningú de qui era.
Hi havia un homenot alt i ros, que en foraster m'ha dit,
que jo d'ont 'era i jo li he dit que jo era de canclimentó, i
ell m'ha dit que tan li feia qui jo era i que era el que volia, i llavors jo
li he demanat un plat combinat i ell m'ha dit
que només tenia que cervesa de baviera
Mirau mirau per on que jo
no sé ont'
era*

cap a mig-
dia després
d'haver dinat
el *bonhomo*
va cercar un
olivar on po-
der-s'hi esti-
rar. Va caure
rodó i va ron-
car però no
va somiar

9. L'horabaixa

IV

(

*Entra
la tranquil·la tarda pel fos
camí de la mirada*

...

)

*de
cançó del pas de la tarda*

a l'horabaixa,

quan el *bonhomo* es va despertar
i va veure damunt d'es cap
aquell cel tan blau sense cap
nigul on poder-s'hi despistar
va pensar que havia de marxar

de tot
aquell olivar que
ara deixava enrera com
d'aquelles terres que anava a escrip-
turar no hi volia pensar / i doncs? / en què volia
pensar aquell *bonhomo* / en la dona que havia
deixat dormint al llit o en els fills que no
venien però que havien d'arribar
jo no ho sé o vosaltres tam-
poc perquè jo no us ho
diré i tan me fa el
que volia
pen-
sar , per-
què
el que si
sabia aquell
bonhomo és que ara
havia de marxar / perquè sempre
sempre s'havia
de tirar en-
davant
!

A

***l' hora baixa**, hi veig el verd damunt al blanc aixafogat
i veig la persiana del meu veïnat obrir els ulls mirant no res,
perquè jo no hi som i no m'hi veig, ni el balanci es mou, ni la pinassa es
[belluga.*

a

***l' hora baixa**, se sent el xiscle d'un infant jugant, i sento
l'olor a suor d'una dona gemegant al meu davant, i veig
l'enveja darrera els ulls del meu veïnat mirant.*

a

***l' hora baixa** només hi veig la il·lusió evaporar-se com
la suor en el llençol blanc, (no et cobriré de blanc, per-
què no hi ets, només recordaré el teu cos gemegant).*

a

***l' hora baixa**, potser fa un mes o potser fa molt més,
algú va fer l'amor en aquest llit grinyolant!*

10. Capvespre

V

(

*Una a una
en els meus ulls ordeno
les meves vides conegudes
casa, carena, barca / ample respir
de l'aigua / clara rosa amb
paraules sempre noves
vestia la tarda ja
nascuda
la
nua tarda
que de la llum
sortia al mar i a la
muntanya
)*

cançó de la vinguda de la tarda

pel
capvespre, comença a entrar
la fosca per la finestra de

l'estança buida i plena
de llibres plens de buidor

i no per ells si no més per
jo, que veig com cau la llum

sense retorn al nostre somni
de la nit passada (on tu no

hi erets i jo tan poc!).

En aquesta estança hi vaig
conèixer 'La Mort de Dama'

quan sortia dels meus catorze anys,
però no vaig saber arribar mai a Bearn'

perquè jo ja no jugava a 'pepas'.

.

Un cop
 ens hi
 vares dur
 en aquell
 pinar on
 jo dic
 que no
 ens hi
 vares dur
 mai, Un
 cap vespre
 després de
 la pluja de
setembre
 hi vàrem
 anar a
 aquell
 pinar obert
 , i vas
 clavar
 la navalla
 a la terra
 flonja Un
 cop vàrem
 anar
 els tres
 en aquell
 pinar Un
 cop només
 els tres pare, fill
 i germà.

Un cop
 el vas mostrar,
el ganivet,
 el vas llençar, i
 tots tres
 vàrem
 sortir del

jardí del
balanci
 batent,
després
d'una
pluja de
setembre
per-
 fi
vàrem
sortir
allà a on
hi anava
la gent, en
el pinar humit i
la navalla
freda, la
vas clavar
a terra i
ens vas ensenyar
per un
moment
la teva in-
 fantesa, d'un
 sol cop,

tots
tres
pare,
fill i
germà,
un
cap-
vespre
des-
prés
d'una
pluja
de
setembre

11. Capvespre (2)

.

el cap-
vespre ja venia i el
bonhomo insistia en endevinar la silueta
de les obres que volien enlairar al cel més clar
el més alt campanar d'allà on havien de mirar

duia el sol de cara i no el podia dibuixar però
ell bé sabia que només un de tan alt en
volien aixecar i a més com que
sabia contar també sabia
quin era el poble que
ara venia

el
cotxer
el duia ara al trot
a un bon pas al compàs d'aquest
camí tan polsós i sobretot
quan passaven pels
voltants de
mana
cor

.

Un

capvespre, també polsós
 i suós, un amic i jo
 vàrem passar per aquí
 cercant de montuïri el fill
 de l'apotecari, volíem anar
 a fer pàtria, a unir països
 germans i el vàrem estar
 cercant (o sigui, cercant,
 cercant i cercant), però
 com que el fill de l'amengual
 ens va dir que el fill
 de l'apotecari no hi era,
 i doncs, no el vàrem trobar,
 vàrem haver de tornar a provar,
 però com que no havíem pogut
 fer pàtria, vàrem voler fer
 cerveses a la plaça del poble,
 però com que al bar 'moderno'
 no hi tenien cap canya, vàrem
 haver d'anar al bar
 'espanya'.

Al capvespre,
arriben les barques
per amarrar fins l'endemà, i
així poder descansar.

Barca antiga
que ens dus la vida,
arribeu deixant el sol rogent,
ponent darrera el cap vermell,
arriben deixant un estol engavinat

i renou d'ocell exaltat
seguint l'estela blanca del seu compàs.
Fumera nova però, que abans anàveu
a la mar amb la vela blanca del llatinar.

Els bous són plens de peix rogent
o escata grisa o carn blanca per amarinar,
però abans vindran els camions de palma i a
palma el peix s'enduran

perquè ja no tenim llonja i el peix
ja no veiem, però a la mar
a la mar encara hi hem d'anar

Demà
demà però la mar ja ens dirà
si vol que hi tornem a anar, i
potser ens dirà

*: un dia
vos deixaré
un dia me n'aniré i
me'n duré la vida, i
no vos contaré el per-
què adéu
- siau*

12. Vespre

(
s'enduïen
veus d'infant el sol
que jo mirava tota la llum
d'estiu s'em feia enyor de somni
el rellotge al blanc mur diu com se'n va la
tarda s'encalma un vent suau pels camins
del capvespre potser demà
vindran lentes
hores
.
.
.
)

VI

al vespre,

com cansa
la vida cansa el camí
que fa la vida i, així
has de fugir com fuig
la llum del dia
del seu camí
sense arribar
a la seva
fi.

i
és així, com aquell
bonhomo va baixar
del cotxo i va deixar
descansar
els cavalls en aquella
fonda d'un vell amic
de
mig camí. Com cada
any quan
anava a Ciutat s'atura-
va a la fonda del seu a-
mic a algaida i sopava i
i descansava.

.

Al vespre també,

el formiguer ja va abandonant
l'arena fina de l'agulla,
amb les ombrel·les a l'esquena i l'olor a
protector que es va esfumant, però

hi quedaran dos joves amants
arrebossant-se d'amor a dins l'arena
fina de ca l'agulla i la mar
la mar els està mirant

enveja suau, remor distant,
se sent com diu: 'respirau,
respirau, que quan l'amor és dins,
es fon i fuig'

.

al meu davant
hi ha una dona
mostrant el seu
cos blanc com
el glop de llet q
ue ara tu t'estàs
empassant (en
cara que no hi
siguis és com
si
hi fossis i així
et
tinc sempre...)
al
meu davant

i
un grill ja
m'està des
torbant, ca
rai !

13. Vespre (2)

‘ – Jeu al llit, fa mesos,
 que jeu al llit, va dir el bonhomo
 i s'altre li va servir un glop de vi.
 – Sou jove, ja se llevarà ja. – Però jo
 la veig molt trista. – Ca homo ca!
 Jo vaig tenir sa dona sis anys que no
 me xerrava, ja se llevarà ja, no vos
 preocupeu, vos jou jove encara. I
 la seva dona es va apropar i va canviar
 els dos plats de sopa per dos cossiols
 de verdura amb xot. – Això es per vos,
 bonhomo. li va dir sa madona, tot
 mirant-lo amb els seus ulls vidriosos
 i aquella veu trèmula, que tan li feia
 de pensar. – Com vos va per allà?
 – ‘Nar fent anar fent, no mos podem queixar.
 – Això és bo, xò és bo. – Si, però la vida
 frisa i jo encara no m'he fet el meu company
 la meua dona no me l'ha volgut donar.
 Vos sou, jove, no heu de frissar, bonhomo,
 qui vol fer massa via a debades no ho sap trobar’
 però, per allà com va? Va fer l'altre home
 – Sabeu en gabriel? Si en gabriel de canjaume?
 Idò. – Si, va passant per aquí
 d'any en any i ara fa molt que no
 l'he tornat veure...

... ‘En gabriel
 ho ha perdut tot, amic, la casa i la dona,
 sempre li anava el joc i jugant
 jugant primer va perdre la barca i com
 que ja no podia pescar se va ‘empenyar’ i
 es va jugar la casa amb en toni de ca
 n'arnau i com que no li va poder pagar se la va quedar
 però el molt animal hi va voler tornar i
 com en toni no el volia seguir i ell va insistir i
 ja sabeu que en toni sempre havia estat de la lionor
 ben enamorat des de ben jove
 li ho va proposar i el molt
 desgraciat se la va jugar

– *Va perdre?*

– *Si, però...*

– *Però?*

– *però açò no ha esta tot,
amic.*

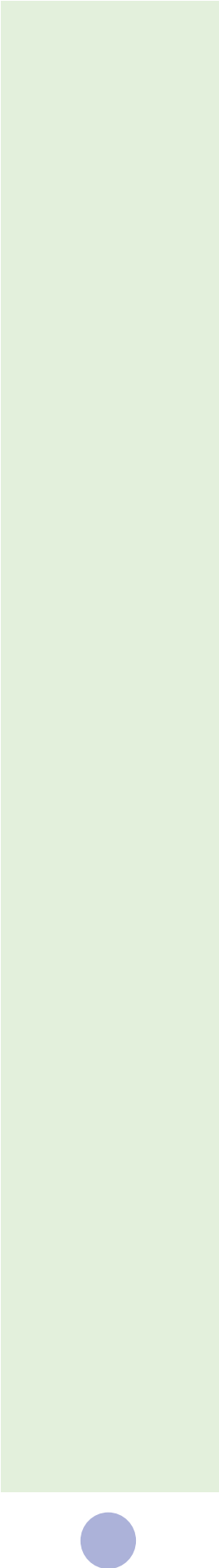
*Quan la lionor va provar el llit de s'altre,
Ja no va voler tornar
al seu!*

– *ja ho val!*

– *ah ah!*

.

Ximbomba
Ximbomba
tots junts
farem una cançó
entre
glop i
glop
!

però
un vespre
d'un
tal dia com aquell,
però d'ara,
fa un any
un home
li va donar un cop
de destrat
a la seua
dona i
des-
prés,
va anar a cercar
es cortar
més proper
de la
guàrdiacivil,
poc a poc,
sense frisar,
que la pressa
és mala companyia,
i
tot
caminant
banyat de sang,
es va aturar,
primer, per
el bar del seu company, i es
va demanar dues herbes:
unes de seques i ses altres
de dolces, barrejades,
per així, va
dir, ennuegar es
dimoni que duia dins.

I
ningú
no va parar
compte
que anava tacat de sang,
perquè
tots
esteien jugant o
s'esteien mirant
la
vueltaciclista
a
españa
perquè era es bar de la penya ciclista del poble

.

Ximbomba
bomba
bomba
Ximbó!
de tot
aixon-
ses en
podem
fer una
cançó,
no?

14. De nit

(
... ai el vell arrelat
dolor que no té alba!
)

de cançó del triomf de la nit

VII

aquella nit el *bon-*
homo no va arri-
bar a palma, ja hi
arribaria ja, però
en 'ribar, el *bon-*
homo pensaria ja
en tornar, en mar-
xar cap a ca seva,
en com havia de
refer el camí ja fet
, en
com havia de tornar
en
rera

de nit,

quan la mar,
fa forat i tapa
dos al·lots varen
collir una barca
a motor del port
per anar a fer
les festes de
santjoan allà al
davant.....

i en la nit,
també un mariner
 deia: 'si jo fós
 menorquí en sortir
 de dartutx de dia
 ja voria el capfarrutx,
 però com som d'aquí
 i és de nit, quan surt de farrutx
ja veig la vostra llum del far dartutx, i
 sé com m'agradaria de ser
 amb tots voltros a
 es castell i en les festes de gràcia
 entrar a cavalla maó,
 com els senyors si senyor!
Però no som més que un vell mariner
 calarajader i ja sé
 que quan arrib a dartutx
 he de tornar fins farrutx,
per recollir la línia que he anat
 deixant al volantí si,
 surant per la mar
i tot de nit ja us he dit,
 si no fós per demà, jo
 no sabria on anar,
perquè un homo en la mar
 és com un mariner en la vida,
quan ja ha pres una decisió, no
 se la pot negar,
perquè allò que ha fet
 fet està i a més
 com diuen:

cadascú se sap lo seu.

.... quan varen arribar a
 ciutadella varen beure pomada i pomada.
 Varen ballar i saltar i córrer per la porxada,
 sota els cavalls i entre la gentada, però a l'hora
 de tornar es varen oblidar d'omplir el dipòsit de la
 barca i se varen fer a la mar plens de confiança,
 es varen deixar dur per la nit estelada i la mar arrissada.
 Però quan el motor va finir i va dir pus, es varen adormir.
 I de ple matí amb el sol lluent i ja calent, varen
 sentir el renou d'uns avions sobrevolant la seva
 petita barca...

....tothom els estava cercant i
 llavors quan un dels al·lots va obrir
 els ulls i va veure aquells ocellots
 va pensar: *'no hauria esta millor
 perdre's a dins la mar?'*

.

Una nit
 també, dos joves
 enamorats, en sortir d'una
 discoteca de canpicafort se varen
 aturar a sonserramarí (allà on la mar
 és presonera del corrent marí,) per a fer
 un capfíco, l'amor els duia i la mar se'ls
 enduia dins la fosca nit, diuen però
 que varen trobar l'eternitat,
 perquè van guanyar
 l'amor, però hi
 van perdre
 la vida

.

el *bon-*
homo aquella nit,
 va jeure al llit, no de can-
 cosme, el seu cosí de Ciutat No!
 Si no a les estances de la fonda
 on havia sopat amb
 el seu a-
 mic

.
 va mirar
 al sostre cansat, volia
 dormir però estava aterrat
 en pensar en com podia
 somiar En què
 podia so-
 miar

i

no
 volia somiar No
 volia pensar només volia
 córrer el temps
 sabent com
 sabia
 que mirava aquell
 sòtil
 que
 l'en-
 demà
 arribaria a
 palma
 i en arribar ja
 pensaria en com tornar

.
 .
 .

Finim

*no tinc
molta paraula
però tinc la idea i el sentit
d'allò que us he dit Tot això que us he
contat no sé si es cert o no (realitat o
inventat) però jo no us he mentit
perquè tot allò que queda
escrit escrit està
i qui sap si
potser
demà
en
llegenda
es
convertirà*

*.
. .
.*

Ah, i permís per un incís,

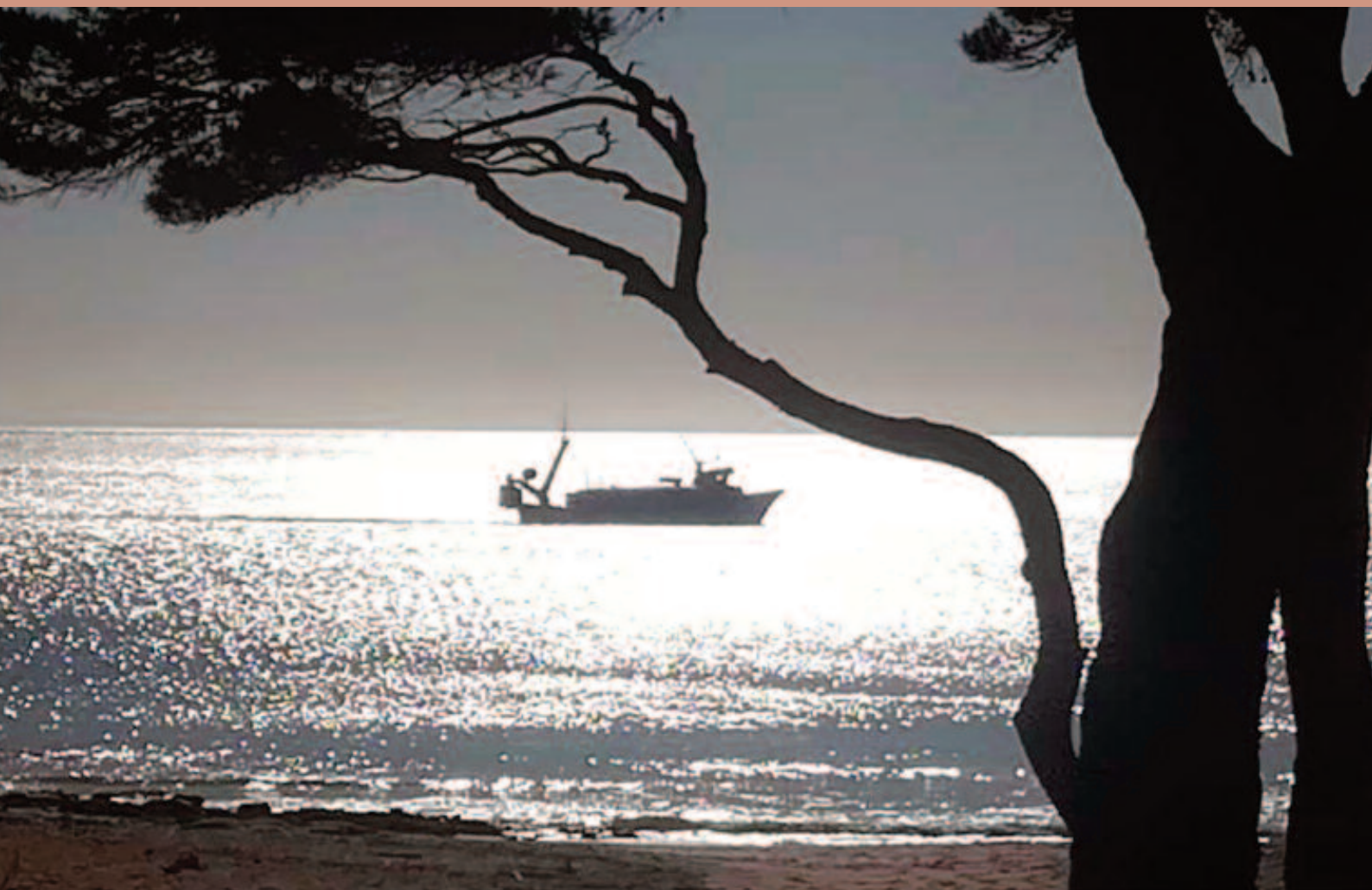
*en un dinar el dia de santamagdalena,
(farem un intermedi), en el jardí del pere-
albercoquer-bover i del pomer agre o
del cirerer potser florit i olor a mandarina de mallorca, i
beurem aigua divina de la font sixtina en el jardí
de fines herbes, els cargols cofolls i les formigues amigues, i
el balanci –també– florit, pel davant i pel darrera.
Olor a vi ranci i carmí en el teu llavi bonic –quan dic llavi,
vull dir llavis—. I tu seràs la reina convidada,
en el silló entapissat per el passat.
M'és ben igual, si és avui o és demà, o
després ahir o passat demà, fa un any o
fa cent anys, sempre hi haurà una reina convidada
a casa de la pinassa nissaga, i avui m'ha tocat
a mi de dur-la fins aquí, a asseure's al sofà
brodat de costura costureta de ca na cosineta
quan anava a costureta en el passat encatifat.
El dia de l'arròs brut del calroig del capvermell.
Ja sabeu, ens menjarem fins les escates, i
beurem vi escumós de binissalem i llavors badallarem,
i tu saps que hi fem quan badallem els pinassa nissaga, en el jardí
del balanci batent i els tarongers sense taronges.
Jo sé del cert que en el passat, els dies eren iguals en
la nissaga pinassa, i quan donya magdalena
es va comprometre amb dom manuel feia bo i el cel
era blau i els tarongers llavors tenien taronges i
aquell hivern els ametllers van florir i emblanquinaren
com un mar blanc tot es pla, però avui de capvespre,
ens gronxarem pesats damunt la nostra saviesa estesa.
Després passejarem pel carrers buits,
com bons nins barcelonins, de la nissaga pinassa
i quan a l'hora de sopar sopem les sobres del dinar
o la truita d'un sol ou, i la pinassa ja no es bellugui,*

*marxarem, altre cop, i oblidarem un any més,
fins el nou dia del dinar de santamagdalena,
el jardí del balanci batent i del pere-albecoquer-bover,
de les fines herbes i de les formigues*

amigues, i

*les meves amigues on són?
Tu vols ser amiga meva formiga?
Potser t'escolliré i potser
quan t'hagi escollit, tu hakis fugit.
Pensa, jo també sóc part de la nis-
saga pinassa, benvinguda reina meva
amiga formiga!*

*i
fi, per
fi*

CAP VERNELL

Biblioteca Digital / 46

